

خطابیه به جوانان پرولتر

گنورگی زینوویف^۱

۲۵ اکتبر ۱۹۱۹

رفقا،

در طول جنگ امپریالیستی این کارگران صنایع و کشاورزی بوده که متحمل سنگین‌ترین تلفات شدند. میلیون‌ها میلیون از کارگران کارخانه‌ها و روستایی از پای در آمدند - در شکوفایی جوانی خود؛ آنها قربانی منافع باند کوچک سرمایه‌داران شدند. حکومت‌های بورژوا جوانان آگاه طبقه کارگر را به دو دلیل به نبرد فرستادند: (۱) برای چیرگی بر رقیبان بورژوا همانند خود، و از این طریق افزایش سودهای خود؛ و (۲) برای نابودی بی‌تاب‌ترین، خشن‌ترین و انقلابی‌ترین کارگران.

این جوانان پرولتر بوده که در جنگ ۱۸-۱۹۱۴ از همه بیشتر رنج بردند. ولی جوانان پرولتر همچنین اولین کسانی بوده که صدا در تظاهر بر علیه جنگ خانماسوز را به سینه دادند. زمانی که احزاب رسمی سوسیالیست و سوسیال دموکراتیک در کنار بورژوازی قرار گرفته و شروع به فدرانی از این جنگ غارتگرانه به عنوان جنگی برای "حق" و "آزادی" معرفی کردند، تشکلات جوانان بر علیه این خیانت بپا خواستند. «شاید همان»ها و «ابرت»ها در آلمان، «رنودل»ها و «توماس»ها در فرانسه، «هیندمن»ها و «هندرسون»ها در انگلستان، «رنر»ها و «استرلیتس»ها در اتریش، «برانتینگ»ها در سوئد،

^۱ گنورگی زینوویف (Georgi Zinoviev - ۱۸۸۳-۱۹۳۶) از رهبران اصلی حزب بلشویک بود. در زمان تبعید لنین در سوئیس نزدیکترین همکار او بوده ولی با «تزه‌های آوریل» (۱۹۱۷) لنین مخالفت کرد و، همراه با «کامنف»، با قیام اکتبر ۱۹۱۷ مخالفت کرد. به اضافه‌ی مقام ریاست شورای پتروگراد اولین رهبر بین الملل کمونیست (کمینترن) بود. پس از مرگ لنین او عضو باند سه نفره استالین-کامنف-زینوویف بود که رهبری اتحاد شوروی را در دست داشت. در سال‌های ۲۶-۱۹۲۷ او و کامنف با اپوزیسیون چپ (به رهبری لنون تروتسکی) شروع به همکاری کردند. در سال ۱۹۲۷ همراه با اپوزیسیون متحد از حزب اخراج شد. زینوویف در سال ۱۹۲۸ نظریات خود را تکذیب کرد، ولی با این وجود، او در سال ۱۹۳۶ یکی از قربانیان «محاکمه‌های نمایشی مسکو» بود.

^۲ «فیلیپ شایده مان» رهبر جناح ماورای راست سوسیال دموکراسی آلمان و از سازماندهان سرکوب جنبش کارگری آلمان در سال‌های ۲۱-۱۹۱۸ بود. «فریدریش ابرت» از رهبران سوسیال دموکراسی آلمان بود. او اولین فردی بود که به مقام ریاست جمهوری ضد انقلابی «وایمار» رسید (۱۹۱۹). در زمان اولین جنگ جهانی امپریالیستی او یکی از سوسیال‌میهن پرستان عمده در جنبش بود. در آخرین روزهای پادشاهی «هوهنتسولرن» ابرت وارد حکومت شده تا در امر جلوگیری از انقلاب و حفاظت سلطنت خدمت کند. پس از عدم موفقیت در این کار سوسیال دموکرات‌های آلمان در بازسازی نظام سرمایه‌داری در کشور، بر اساس جمهوری بورژوایی، شرکت داشتند.

^۳ «پینر رنودل» رهبر حزب سوسیالیست فرانسه پس از ترور «ژوره» بود. از سال ۱۹۱۴ او عضو مجلس نمایندگان فرانسه بود و در زمان اولین جنگ جهانی امپریالیستی موضع دفاع طلبانه‌ای را اتخاذ کرد. «البرت توماس» از نمایندگان حزب سوسیالیست فرانسه در مجلس بود. با شروع جنگ یکی از پرشورترین سوسیال امپریالیست‌ها شد. در ۱۹۱۵ وارد حکومت «کلمنسو» شد و وزیر مهمات جنگی شد. در سال ۱۹۱۶ برای دیدار با تزار به روسیه سفر کرد. در ۱۹۱۷ دوباره به پتروگراد سفر کرده، همراه با «هنرسون» و «وندولد» (دیگر رهبران بین الملل دوم)، تا حکومت شورایی «اس.ا.ر.» منشویک را تحت فشار بگذارند که جنگ را تا پیروزی ادامه دهند. در دهه‌ی ۱۹۲۰ توماس رهبر «سازمان بین المللی کار» (ILO) که از سوی «اتحادیه ملل»، و برای حل مصالحت آمیز تضادهای بین کار و سرمایه ایجاد شد، بود.

^۴ «هنری هیندمن» یکی از سوسیال دموکرات برجسته‌ی انگلیسی بود. در سال ۱۹۱۴ یکی از پرشورترین میهن پرستان جنبش کارگری بوده و پس از انقلاب اکتبر در روسیه طرفدار حمله‌ی نظامی نیروهای امپریالیزم بر علیه دولت کارگری بود. «آرتور هندرسون» عضو هیئت اجرایی سراسری حزب کارگر بود که مدافع سرسخت نقش بریتانیا در جنگ جهانی بود و در تبلیغات سرپازگیری فعال بود. او همچنین عضو کابینه‌ی «لوید جورج» بوده و در سال ۱۹۱۷ به روسیه سفر کرد تا حکومت موقت را قانع کند که «انتانت» با بریتانیا را ادامه دهد. در امر بازسازی بین الملل دوم فعال بود و در سال ۱۹۳۴ برنده‌ی جایزه صلح نوبل شد.

^۵ «کارل رنر» از رهبران سوسیال دموکراسی اتریش بود. در زمان اولین جنگ جهانی امپریالیستی موضع سوسیال-شوونیستی داشت. از سال ۱۹۳۱ تا ۱۹۳۳، و همچنین از ۱۹۴۵ تا زمان مرگش (۱۹۵۰)، رئیس جمهوری اتریش بود. «فریدریش اوسترلیتس» در زمان جنگ موضع سوسیال-میهن پرستانه داشت. از سال ۱۸۹۵ تا زمان مرگش (۱۹۳۱) سردبیر «آرбайتر تسایتونگ» (روزنامه‌ی کارگر) در وین بود.

^۶ «یالمار برانتینگ» سردبیری «سوسیال دموکراتن» بود و مواضع رفرمیستی را بر نشریه قالب کرد. سه بار به مقام نخست وزیری سوئد انتخاب شد و در سال ۱۹۲۱ برنده‌ی جایزه صلح نوبل شد.

«گومپرز»ها^۷ در آمریکا، و دغل بازان و خاننن تمامی دیگر سرزمین‌ها با مخالفت از سوی جوانان پرولتر روبرو شدند.

اکنون زمان تحکیم بین‌المللی جوانان فرا رسیده است. جوانان کارکن سراسر جهان می‌بایست که تاریخ خود را تعیین کنند.

بین‌الملل کمونیست، که در ماه مارس ۱۹۱۹ در مسکو افتتاح شد، تمامی سازمان‌های جوانان را دعوت به وحدت خود با بین‌الملل کمونیست می‌کند. کمونیست‌ها فعالیت در بین صفوف جوانان کارگر را به عنوان بالاترین وظیفه اعلام کردند. کاری که بی‌وقفه باید ادامه یابد. «کارل لیبنکشت»^۸، این مبارز کبیر بین‌الملل، که از سوی «شایدمان»-سوسیالیست‌های خائن به قتل رسید، یکی از پرشورترین سازماندهان جنبش جوانان بود. جمهوری شوروی با کمال توانایی خواهان کمک رسانی به جوانان کارگر صنایع و روستاها بوده - با استفاده از تمامی نیرو و دستگاهی که در دست دارد.

«بین‌الملل» زردی در «برن»^۹ بنا شده است. قاتلین «کارل لیبنکشت» خود را با خاننن کارگران فرانسه متحد کرده‌اند. این «بین‌الملل» زرد سلاحی مبارزاتی در دست امپریالیست‌های «آنتانت»^{۱۰} است. کانتوسکی^{۱۱}، که به «اتحاد» اعتقاد دارد، همانند «شایدمان»، در واقع یک نوکر بورژوازی است.

ما بر این باوریم که جوانان کارگر هیچ چیز مشترکی با این «بین‌الملل» کلاه بردار، دروغین، و خائن ندارند. جوانان کارگر جهان در حال ایجاد اتحادی جدا ناپذیر با بین‌الملل زنده، با بین‌الملل کمونیست، می‌باشند. نبردی که مدتی طولانی به انتظار آن بوده‌ایم، نبردی برای قدرت کارگران، برای دیکتاتوری پرولتاریا، برای کمونیسم، فرا می‌رسد. طبقه کارگر انتقام توهین‌هایی که بر پرچم کارگران در طول پنج سال اخیر افتاده، خواهد گرفت. در سراسر جهان کارگران شوراهای خود را به مثابه‌ی وسیله‌ی تحقق سوسیالیسم تشکیل می‌دهند. در تقابل با ارتش سیاه بورژوازی ما ارتش سرخ خود را سازمان می‌دهیم، و جوانان کارگر در مقدم ترین سنگرها برای پیروزی ی نظام شورایی مبارزه خواهند کرد.

زنده باد جوانان پرولتر!

زنده باد بین‌الملل کمونیست جوانان!

منبع: این خطابه اولین بار در ۲۵ اکتبر ۱۹۱۹ در نشریه‌ی «کمونیست»، ارگان بین‌الملل سوم (کمونیست)، انتشار یافت. ترجمه: مراد شیرین، برای سایت «اتحادیه جوانان سوسیالیست انقلابی»، ۱۸ تیر ۱۳۸۳.

www.javaan.net

---

^۷ «سامونل گومپرز» از رهبران بسیار محافظه کار «فدراسیون کار آمریکا» (AFL) و از ۱۸۸۶ تا ۱۹۲۴ رهبر اصلی آن بود. گومپرز حتی بین‌الملل رفرمیستی اتحادیه‌های صنفی امستردام را بیش از حد «سرخ» حساب می‌کرد. او بنیانگذار «اتحادیه‌های شرکتی» (business unionism) بود.

^۸ «کارل لیبنکشت» (Karl Liebknecht - ۱۸۷۱-۱۹۱۹) فرزند «ویلهلم لیبنکشت» و از رهبران جناح چپ سوسیال دموکراسی آلمان بود. لیبنکشت از بنیانگذاران بین‌الملل جوانان سوسیالیست در سال ۱۹۰۷ بود. او تنها نماینده‌ی «رایخستاگ» (پارلمان آلمان) بود که در سال ۱۹۱۴ با وام‌های جنگی مخالفت کرد. به دلیل فعالیت‌های ضد جنگ از مه ۱۹۱۶ تا نوامبر ۱۹۱۸ زندانی شد. از رهبران گروه «اینترناسیوناله» و سپس «سپارتاکوس بوند» (همراه با «روزا لوکسامبورگ») بود. او همچنین از رهبران قیام برلین در سال ۱۹۱۹ بود. در تاریخ ۱۵ ژانویه ۱۹۱۹، همراه با رفیق درازمدتش «روزا لوکسامبورگ»، از سوی رژیم نظامی آلمان اعدام شد.

^۹ کنفرانس «برن» (پایتخت سوئیس) را احزاب سوسیال دموکرات در فوریه ۱۹۱۹ برگزار کردند. ابتکار آن از سوی حزب کارگر (بریتانیا) بوده و هدف آن بازسازی ی بین‌الملل دوم متلاشی شده بود.

^{۱۰} «آنتانت»، مخفف «آنتانت کوردیال» (Entente Cordiale) - توافق دوستانه به زبان فرانسوی، نام قرارداد بین امپریالیسم بریتانیا و فرانسه در سال ۱۹۰۴ بود. پس از پکست روسیه در جنگ با ژاپن (۱۹۰۵) شرایط بهبود روابط بین روسیه‌ی تزاری و امپریالیسم بریتانیا محیی شد و قراردادی بین دو کشور در سال ۱۹۰۷ امضاء شد. بر این اساس «آنتانت سه گانه» - بریتانیا، فرانسه و روسیه - شکل گرفت.

^{۱۱} «کارل کانتوسکی» از رهبران اصلی سوسیال دموکراسی آلمان و بین‌الملل دوم بود. در زمان جنگ جهان موضع پاسیفیستی اتخاذ کرد و مخالف سرسخت انقلاب روسیه شد. رجوع شود به «انقلاب پرولتری و کانتوسکی مرتد» (لنین، ۱۹۱۸).